

ster paa Finansloven, hvor der kunde stryges. Men jeg tror paa den anden Side, at det bliver vanskeligt for Tinget her at gøre det, hvis der ikke bliver nedsat en Kommission, som kan foretage en virkelig Overvejelse af det hele. Nu er der i hvert Fald en særlig Grund, der tvinger os dertil, nemlig Nøden. Ærede Medlemmer have talt om at slaa af paa de Bevillinger, der hidtil ere blevne givet Landbruket. Jeg vil gerne føje mit Ønske til deres. Der blev i Fjor i Finansudvalget rettet Henvendelse til den daværende Landbrugsminister om at foretage en Revision af Husdyrloven — jeg tror ellers ikke, den skulde til Revision nu —, og Ministeren lovede det. Nu er han gaaet af, men jeg antager, at den nuværende Landbrugsminister vil tage Spørgsmaalet op, thi der er ingen anden Vej at gaa, og vi, der særlig repræsenterer denne Side, ere nødte til at gøre Skridtet, men selvfølgelig maa man saa ogsaa følge med paa de andre Omraader, der ere saa stærkt begunstigede af Statskassen, som de ere.

Jeg ønsker saa kun at sige et Par Ord om Afskaffelse af Ministeruniformerne. Regeringen har været gjort til Genstand for Bebrejdelser maaske snarere for Latter i den Anledning. Jeg vil ikke deltage i denne. Man kan se paa dette Skridt, som man vil, hvis dette Skridt maaske kunde føre længere ned, var det alligevel en god Gerning. Jeg tror i alt Fald ikke, der kunde ske nogen Skade derved. Den eneste Skade, der kunde ske, var maaske Tabet af en Selvnydelse hos de Personer, der bar Uniformerne, men Samfundet vilde absolut ikke tabe derved. Derfor skal jeg ikke bebrejde Regeringen dens Skridt. Jeg tror, som sagt, at hvis det har været Motivet til Afskaffelse af Ministeruniformerne, at dette skulde have Følger nedad, tror jeg, at Befolkningen i Længden vil blive glad derved.

Lars Jensen: I Anledning af den Latter, der lød her for et Øjeblik siden, da det ærede Medlem fra Ruds Vedby (H. L. Jørgensen) omtalte de høje Lønninger, og det Resultat, han var kommen til ved at betragte disse Lønninger, vil jeg indrømme den ærede Taler, at han for en meget væsentlig Del har Ret i sine Betragtninger. Havde vi vidst, at de økonomiske Forhold vilde té sig, som de have téet sig, vilde der sikkert ikke være blevet givet saa høje Lønninger, som der er blevet givet, men sket er sket. Jeg tror ogsaa, at Forholdene i en nær Fremtid ville rette noget paa denne Tilstand, og at det

ikke al Tid vil blive til Fortrydelse, at vi have faaet vedtaget disse Lønningslove.

Saa vil jeg vende mig med et Par Ord til Ministeriet. Jeg vil ikke være ondskafuld imod det, jeg vil tværtimod sige, at det forekommer mig, at de have aabenbaret visse Betingelser for at kunne blive siddende, dels ved deres Ord, dels ved deres Handlinger: Ved deres Ord derved, at de have været varsomme. Ikke Odense-Programmet, nej, men et Stykke hen ad Vejen. Det er Varsomhed, og jeg tror, at det betyder Styrke til at blive. De have ogsaa vist, at de ere færdige i den Kunst at kunne tale, det betyder ogsaa noget for at kunne blive. De have været tolerante overfor andre Meninger, det har den højtærede Konseilspræsident vist os, da han tog Finansministeren med i sit Kabinet. Alt dette er vist ikke Idealet, det tror jeg slet ikke paa, for et Ministeriums Tilværelse, men det er Betingelser for at kunne blive. Den højtærede Finansminister har vist, at han er en klog Mand. Det er nærmest det Indtryk, man har faaet af ham, og det er sikkert ogsaa en Betingelse for Ministeriet, at det rummer en saadan klog Mand, og ikke alene en klog Mand, men ogsaa en Mand, der har Rygrad. Jeg synes som sagt, at hvordan jeg end ser paa Ministeriet, saa har det aabenbart Betingelser for at kunne blive.

Naar jeg understreger saa stærkt, at Finansministeren er en klog Mand, vil jeg lige straks sige, at han ikke er saa klog, som jeg havde tænkt. Det har han nemlig vist i sin Omtale af den Hald'ske Affære. Der brugte han alt for mange Ord til at dække over den simple Kendsgerning, at han har villet hjælpe Hr. Hald, og det behøver han saamænd ikke at bruge saa mange Ord til. Herregud, i Danmark ere vi sandelig ikke saa ondsindede, at man hænger en Mand, fordi han hjælper en stakkels Synder, tværtimod ere vi rede til at tilgive det lige straks. Finansministeren kunde godt have sagt Tingen, som den var, men der brugte han mange Ord; det var pæne Ord, han brugte, men alt for mange. Nej, saa priser jeg den højtærede Udenrigsminister! Det var kort og godt. Hvis han vil blive ved at fortsætte i den Skure, vil han høste megen Tak her i Tinget, thi saadan ere vi, at vi holde af korte Taler hos andre, men selv holde vi af at brede os.

Altsaa, om Ministeriets Handlinger til dette Øjeblik maa jeg sige, at det har vist en vis Evne til at blive. Om, hvad de kunne udrette, er det ikke værd at tale.